

anstaltning, indtil man en Gang fik vedtaget Lov, der supplerede Bestemmelserne i dette Lovforslag, synes det mig i og for sig ikke at være saa galt. Smidlertid skal jeg erkende, at Spørgsmaalet er meget omfattende, og da næsten alle de, der have bestæftiget sig med det, anse det for at være utilraadeligt, maa man jo ved denne Lejlighed resignere. Man kunde ligefrem sætte ind, at indtil en ny Ulykkesforsikring, som omfattede de og de Erhverv, de og de Klasser af Befolkningen, blev vedtagen, skulde Reglerne i Alderdomsloven kunne gøres gældende, naar Arbejdere i disse Erhverv skulde rammes af Ulykkestilfælde. Jeg ser egentlig ikke, at det var saa forstræffeligt, det vilde jo blot sige, at i de Tilfælde, hvor de ikke kunne klare sig selv, eller hvor Arbejdsgiverne eller andre ikke ville gøre noget for dem, saa at de blive nødte til at ty til det offentlige, skulde den Hjælp, der saaledes ydedes dem, ikke betragtes som Fattighjælp, men kun sættes lige med Alderdomshjælp. Det var i øvrigt ganske mærkeligt at høre den ærede sidste Taler (P. Sorgenfens) kritisere dette Forslag og anvende alle de Argumenter, man kan anvende mod selve Alderdomsforsørgelsesloven, som det ærede Medlem og vistnok hans Meningsfæller jo dog ere ret tilfredse med, at den overhovedet er fremkommen (Afbrydelse). Ja, jeg ved nok, at den har været kritiseret fra den saakaldte radikale Side, men i Virkeligheden er man dog tilfreds med, at der er sket dette Fremskridt fra tidligere Tid. Jeg ved nok, at man vilde have haft den noget mere vidtgaaende, men i Reglen er der dog ingen fra den Side, der ønsker, at den helt skulde blive ophævet, og at vi slet ingen Ting fik sat i Stedet; den er jo dog i hvert Fald vedtagen med et ret stort Flertal her i Tinget. Men ligegyldigt hvad enten det ærede Medlems og hans Meningsfællers Stilling er saa eller saa, var det i hvert Fald de samme Argumenter, der i sin Tid bleve gjorte gældende bl. a. ogsaa af mig mod Alderdomsforsørgelsesloven. Har man altsaa vedtaget Alderdomsloven trods disse Mangler, blev det jo dog hverken værre eller bedre, fordi en saadan Bestemmelse blev anvendt i dette Tilfælde, der jo vilde gaa ud paa akkurat det samme, at en 60-aarig Mand, som vel kan arbejde, ikke er opfordret til at arbejde, og at man ikke er opfordret til at hjælpe de gamle, fordi de kunne saa Alderdomshjælp; akkurat det samme gælder i dette Tilfælde. Da jeg har tilladt mig at angribe disse Principper ved Alderdomslovens Behandling, kan jeg erkende, at de ogsaa

kunne gøres gældende ved denne Lejlighed. Men naar der her er Spørgsmaal om, at dette Princip skulde anvendes, er det ogsaa kun midlertidigt for at lægge et Pres paa, at vi virkelig fik en Ulykkesforsikringslov ogsaa for de andre Klasser af Befolkningen, som man nu lader ude af Betragtning, og som jeg ikke er sikker paa, at man uden et vist Pres kommer tilbage til. — Jeg kan altsaa i det hele slutte mig til disse Endringsforslag, men maa ønske, at Udvalget gør disse forskellige Punkter, som jeg har tilladt mig at fremdrage, noget klarere til tredje Behandling, hvis det er tænkeligt. Med Hensyn til Bygningers Opførelse, hvorom der jo næsten synes at rejse sig en Strid endogsaa mellem Land og By, er jeg ganske af den Opfattelse, som den ærede Minister i saa Henseende havde, nemlig at der bør være en Ensartethed; saaledes opfattede jeg i det mindste den højtærede Minister. Vil en Mester paa Landet bestæftige Folt ved Reparationer og andet Bygningsarbejde, bør han selvfølgelig være ligestillet med Mestrene i Byerne. Der vilde komme noget odøst, noget meget forfækt, forekommer det mig, i mange Tilfælde, naar man her paa denne Maade vilde gøre Forskel paa Land- og Byhaandværkerne. Jeg kan fortaa, at man til en vis Grad vil fristage den private Arbejdsgiver og sige: Den Svend, der vil arbejde for egen Regning, maa finde sig i at forsitte sig selv, men er det en Arbejdsgiver, der bestæftiger Folt med Opførelse, Redrivning eller Reparation af Bygninger paa Landet, hvad enten det er Bygninger paa en eller to Etager, saa maa de være ensstillede paa Land og i By. Jeg skal til Slutning dog blot bemærke, at vel ere Møllerne naturligvis kvalificerede til at komme ind under denne Lov, men det er dog meget trist og haardt for dem i et Øjeblik, hvor denne frodige Industri rammes særdeles haardt af Konjunkturerne; jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, om det nu er Eksportpræmie, eller hvad det nu er, der er Grunden, — man strides jo om, hvad det er eller ikke er, — men vist er det, at de trykkes haardt af Forholdene, og at en stor Mængde af de store Møllerier have maattet standse; saa er det haardt, at man ikke har anden Hjælp til dem end en ny Lov, som lægger ny Byrder paa deres Skuldre. Det er jo muligt, at det ikke kan undgaa, men haardt er det, og kunde der tages noget Hensyn til det, vilde det være glædeligt.

Bilshme: Deri er jeg fuldstændig enig med den sidste ærede Taler, at det er haardt for Møllerne, men ikke alene for dem,